

Sygn. akt: I Ns 81/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kowolik

Protokolant: st. sekr. sądowy Jadwiga Piandel

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 r. na rozprawie

sprawy z wniosku D. K. (1)

z udziałem I. K.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

I. oddalić wniosek o ustalenie nierównych udziałów,

II. dokonać zniesienia współwłasności majątku wspólnego wnioskodawcy D. K. (1) oraz uczestniczki I. K. powstałego w wyniku ustania wspólności majątkowej małżeńskiej na skutek rozwiązania małżeństwa stron wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 4 września 2012 r., wydanego w sprawie sygn. akt I RC 650/12, który uprawomocnił się w dniu 26 września 2012 r., w skład którego wchodzi następujące składniki majątkowe:

1. samochód marki V. (...) nr rej (...) o wartości 9.700 zł (dziewięć tysięcy siedemset złotych),
2. meble kuchenne o wartości 1.030 zł (tysiąc trzydzieści złotych),
3. klimatyzacja o wartości 700 zł (siedemset złotych),
4. narożnik o wartości 220 zł (dwustu dwudziestu złotych),
5. przepływowe ogrzewacze wody o wartości 130 zł (stu trzydziestu złotych),
6. lodówka o wartości 590 zł (pięćset dziewięćdziesiąt złotych),
7. łóżko o wartości 400 zł (czterystu złotych),
8. materac o wartości 300 zł (trzystu złotych),
9. kuchenka mikrofalowa o wartości 110 zł (stu dziesięciu złotych),
10. robot kuchenny o wartości 100 zł (stu złotych),
11. komody w salonie o wartości 540 zł (pięćset czterdzieści złotych),
12. koła zimowe o wartości 200 zł (dwustu złotych),
13. rower trekkingowy o wartości 480 zł (czterystu osiemdziesięciu złotych),

14. laptop o wartości 450 zł (czterystu pięćdziesięciu złotych),
 15. zestaw głośników do komputera o wartości 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych),
 16. aparat O. „S. (...)” ((...)) o wartości 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych),
 17. konsola S. (...) o wartości 110 zł,
 18. szlifierka B. o wartości 110 zł (sto dziesięć złotych),
 19. wiertarka B. o wartości 80 zł (osiemdziesięciu złotych),
 20. środki uzyskane ze sprzedaży samochodu M. (...) nr rej (...) o wartości 7.500 K. Norweskich (siedem tysięcy pięćset K. Norweskich) czyli 3.695,25 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia pięć groszy),
 21. środki na rachunku wnioskodawcy w N. Bank (...) w kwocie 527,16 zł (pięćset dwadzieścia siedem złotych i szesnaście groszy),
 22. kwota zgromadzona przez wnioskodawcę w (...) Banku (...) S.A. w K. dla córki w wysokości 4.009,92 zł (cztery tysiące dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze)
 23. kwota zgromadzona na rachunku uczestniczki w (...) Banku (...) S.A. w K. w wysokości 111,33 zł (sto jedenaście złotych i trzydzieści trzy grosze),
 24. oszczędności stron w posiadaniu uczestniczki w wysokości 41.000 zł (czterdziestu jeden tysięcy złotych),
 25. oszczędności z dochodów wnioskodawcy za okres pracy w Norwegii od marca 2012 r. do końca września 2012 r. wraz z oszczędnościami za wcześniejsze okresy pracy i zwrotem podatku w łącznej wysokości 61.969,87 K. Norweskie (sześćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć K. Norweskie i 87/10), czyli 30.532,55 zł (trzydzieści tysięcy pięćset trzydzieści dwa złote i pięćdziesiąt pięć groszy),
 26. nakłady na nieruchomość przy ul. (...) w N. w postaci wymiany okna z parapetem w pokoju dziecięcym, montażu paneli i kabiny prysznicowej o wartości 2.897,82 zł (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt siedem złotych i osiemdziesiąt dwa grosze),
 27. środki wnioskodawcy zgromadzone w Otwartym Funduszu Emerytalnym (...) w wysokości 53, (...) jednostek o wartości 2.013,66 zł (dwa tysiące trzysta sześć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy),
 28. środki uczestniczki zgromadzone w Otwartym Funduszu Emerytalnym (...)w wysokości 13, (...) jednostek o wartości 508,86 zł (pięćset osiem złotych i osiemdziesiąt sześć groszy),
 29. środki zgromadzone przez uczestniczkę na Indywidualnym Koncie Emerytalnym w ZUS o wartości 50,17 zł (pięćdziesiąt złotych i siedemnaście groszy),
- o łącznej wartości majątku wspólnego 100.996,73 zł (sto tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) w ten sposób, że wyżej opisane składniki majątku w punktach 1, 12-19, 20-22, 25, a z punktu 27 ilość 36, (...) jednostek o łącznej wartości 51.660,88 zł (pięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset sześćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) przyznać na wyłączną własność wnioskodawcy D. K. (1), a składniki opisane w punktach 2-11, 23, 24, 26, 28 i 29 oraz 17,2942 jednostek z punktu 27 o wartości 49.335,85 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy trzysta trzydzieści pięć złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) przyznać na wyłączną własność uczestniczki I. K.,
- II. nakazuje uczestniczkę I. K., aby wydała wnioskodawcy D. K. (1) ruchomość z punktu 12 w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia,

III. zasądzić od wnioskodawcy D. K. (1) na rzecz uczestniczki I. K. kwotę 1.162,51 zł (tysiąc sto sześćdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem spłaty udziału w majątku wspólnym płatną w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności,

IV. zasądzić od uczestniczki I. K. na rzecz wnioskodawcy D. K. (1) kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu połowy opłaty sądowej od wniosku i 600 zł (sześćset złotych) tytułem zaliczek na opinie biegłych,

V. kwotę 27,85 zł z zaliczki zapisanej pod nr (...) zaliczyć na koszty opinii biegłej E. L.,

VI. nakazać ściągnąć od wnioskodawcy D. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – kasy tutejszego Sądu kwotę 373,63 zł (trzysta siedemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem brakującej zaliczek na opinie biegłych,

VII. nakazać ściągnąć od uczestniczki I. K. na rzecz Skarbu Państwa – kasy tutejszego Sądu kwotę 373,62 zł (trzysta siedemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem brakującej zaliczek na opinie biegłych.

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło do Sądu w dniu 21 stycznia 2013 roku, D. K. (1) wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego wnioskodawcy i E. B. wchodzi samochód V. (...) oraz ruchomości i nakłady na lokal stanowiący własność uczestniczki postępowania I. K., a także oszczędności na rachunku bankowym w wysokości 50.000 zł, o łącznej wartości majątku wspólnego 83.450 zł i dokonanie podziału tego majątku przez przyznanie na wyłączną własność wnioskodawcy samochodu osobowego, a na rzecz uczestniczki pozostałych składników majątku za spłatą wnioskodawcy kwotą 36.725 zł.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że związek małżeński stron zawarty w dniu 1 września 2006 r., Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 4 września 2012 r. roku rozwiązał przez rozwód.

Sposób podziału majątku uzasadniony jest tym, że uczestniczka wyprowadzając się z mieszkania zajmowanego wspólnie przez strony zabrała całe wyposażenie. Ponadto podjęła kwotę 50.000 zł ze wspólnego rachunku bankowego stron. W posiadaniu wnioskodawcy jest tylko samochód marki V. (...).

W odpowiedzi na wniosek uczestniczka I. K. wskazała dodatkowe ruchomości, które wchodziły w skład majątku wspólnego, a które znajdowały się w posiadaniu wnioskodawcy oraz środki pieniężne na rachunkach bankowych posiadanych przez wnioskodawcę. Zaprzeczyła również, aby część ruchomości i nakładów wskazanych przez wnioskodawcę stanowiły majątek wspólny stron lub zostały przez nie wspólnie dokonane. To matka uczestniczki miała być właścicielką części ruchomości i dokonać części nakładów. Podniosła również zarzut, iż zgromadzone środki w kwocie 50.000 zł zostały przeznaczone na zaspokojenie potrzeb rodziny.

Pismem z dnia 8 marca 2013 r. pełnomocnik wnioskodawcy sprecyzował stanowisko wnioskodawcy w sprawie wskazując, że wnosi o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym w proporcji 70% wnioskodawca, a 30% uczestniczka. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że to wnioskodawca utrzymywał rodzinę, a uczestniczka dopuściła się zdrad małżeńskich i przywłaszczyła sobie kwotę 50.000 zł. Odniósł się również do wartości ruchomości zaproponowanych przez uczestniczkę i wskazał, że matka uczestniczki nie mogła wspierać strony finansowo z uwagi na niskie dochody.

Pismem z dnia 21 marca 2013 r. pełnomocnik uczestniczki wskazała, że brak jest podstaw do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, gdyż uczestniczka nie trwonila majątku stron. Poza tym najpierw pracowała, a następnie zajęła się wychowaniem dziecka stron. Później podejmowała próby powrotu na rynek pracy.

W piśmie z dnia 17 czerwca 2014 r. pełnomocnik uczestniczki wniosła o rozliczenie środków pieniężnych uzyskanych przez wnioskodawcę w okresie od marca 2012 r. do dnia 26 września 2012 r. i potraktowanie ich jako oszczędności stron.

Z kolei w piśmie z dnia 15 lipca 2014 r. uczestniczka domagała się rozliczenia środków zgromadzonych przez uczestników postępowania w Otwartych Funduszach Emerytalnych i na Indywidualnych Kontach Emerytalnych.

Na ostatniej rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 września 2006 roku D. K. (1) i I. K. zawarli związek małżeński. Nie zawierali ze sobą umów majątkowych małżeńskich. Nie była również orzeczona rozdzielność majątkowa przez Sąd. Małżeństwo ustało na skutek rozwodu orzeczonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 4 września 2012 r. wydanego w sprawie I RC 650/12, który uprawomocnił się w dniu 26 września 2012 roku. Uczestniczka została uznana za wyłącznie winną rozpadu małżeństwa.

Dowód:

odpis wyroku z dnia 4.09.2012 roku wydanego w sprawie sygn. akt I RC 650/12, k. 7.

Strony po ślubie zamieszkały w mieszkaniu matki uczestniczki postępowania D. K. (2), która w dniu 2 marca 2010 r. umową darowizny sporządzoną przed notariuszem E. T. rep. (...) przekazała lokal położony w N. przy ul. (...), dla którego w tutejszym Sądzie prowadzona jest księga wieczysta nr (...), na wyłączną własność uczestniczki postępowania. W lokalu tym strony i matka uczestniczki w trakcie trwania małżeństwa czynili nakłady i kupowali wyposażenie lokalu. Jeszcze przed przekazaniem lokalu D. K. (2) wymieniła okno w dużym pokoju i wstawiła drzwi antywłamaniowe. Kupiła sobie również szafę i garderobę, telewizor marki S., elektryczną kosiarkę do trawy i pompę wodną. Na prośbę córki kupiła łóżko. Ponadto zakupiła stronom narożnik. D. K. (2) dysponowała środkami finansowymi przekazywanymi jej przez synów pracujących za granicą. Część ruchomości kupowała na kredyt, a część za gotówkę. Przekazywała również pieniądze córce na zakup niektórych ruchomości. Lodówkę z kolei kupiła uczestniczka z pieniędzy podarowanych przez matkę. Natomiast strony dokonały nakładów w postaci wymiany okna w pokoju dziecięcym wraz z parapetem zewnętrznym, zamontowały panele w pokoju dziennym i dziecka oraz kabinę prysznicową. Łącznie nakłady dokonane przez strony były warte 2.897,82 zł.

Dowód:

przesłuchanie stron – wnioskodawcy D. K. (1) (częściowo), k. 81-82,

przesłuchanie stron – uczestniczki postępowania I. K., k. 82-83, 359,

zeznania świadka D. K. (2), k. 124,

umowa darowizny, k. 28-29,

rachunki, faktury i dowody sprzedaży, k. 30-38, 40-41, 43, 45, 50-52,

wydruk z rachunku bankowego, k. 39,

dowody wypłaty z rachunku, k.42, 44,

umowa kredytu, k. 46-49,

wyciąg z rachunku bankowego matki uczestniczki, k. 76,

opinia biegłej E. L., k. 307-321.

Ponadto w trakcie trwania małżeństwa strony nabyły lub zostały im podarowane przez D. K. (2) następujące ruchomości:

1. samochód marki V. (...) nr rej (...) o wartości 9.700 zł,
2. meble kuchenne o wartości 1.030 zł,
3. klimatyzacja o wartości 700 zł,
4. narożnik o wartości 220 zł,
5. przepływowe ogrzewacze wody o wartości 130 zł,
6. lodówka o wartości 590 zł,
7. łóżko o wartości 400 zł,
8. materac o wartości 300 zł,
9. kuchenka mikrofalowa o wartości 110 zł,
10. robot kuchenny o wartości 100 zł,
11. komody w salonie o wartości 540 zł,
12. koła zimowe o wartości 200 zł),
13. rower trekkingowy o wartości 480 zł,
14. laptop o wartości 450 zł,
15. zestaw głośników do komputera o wartości 250 zł,
16. aparat O. „S. (...)” ((...)) o wartości 150 zł,
17. konsola S. (...) o wartości 110 zł,
18. szlifierka B. o wartości 110 zł,
19. wiertarka B. o wartości 80 zł.

Ruchomości 1, 13-19 znajdują się we władaniu wnioskodawcy, a pozostałe ruchomości znajdują się w posiadaniu uczestniczki.

Dowód:

przesłuchanie stron – wnioskodawcy D. K. (1) (częściowo), k. 81-82,

przesłuchanie stron – uczestniczki postępowania I. K., k. 82-83, 359,

pisemna opinia biegłego J. G., k. 164-184,

pisemna uzupełniająca opinia biegłego J. G., k. 228-241,

ustna uzupełniająca opinia biegłego J. G., k. 268,

paragony i karty gwarancyjne, k. 89-90,

potwierdzenie zakupu, k. 72-74.

W trakcie zawierania małżeństwa uczestniczka od dnia 1 lutego 2006 r. pracowała jako sprzedawca. Po zawarciu małżeństwa urodziła dziecko i przebywała na urlopie macierzyńskim od dnia 19 lutego 2007 r. do 24 czerwca 2007 r., a następnie w okresie od 11 lipca 2007 r. do 10 lipca 2009 r. na urlopie wychowawczym. Stosunek pracy ustał z uwagi na zlikwidowanie sklepu, w którym uczestniczka pracowała. W okresie od dnia 15 sierpnia 2009 r. do 14 lutego 2010 r. uczestniczka pobierała zasiłek dla osób bezrobotnych. Następnie w okresie od 1 lipca 2001 r. do 31 października 2011 r. przebywała na stypendium – stażu. W latach 2009-2010 uczestniczka studiowała w N..

Natomiast wnioskodawca najpierw pracował z przerwami w kraju i za granicą, aby ostatecznie wyjechać pod koniec 2008 r. do Norwegii, gdzie zaczął pracować na stałe. Przyjeżdżał wówczas do Polski na święta i na miesięczny urlop, chyba, że był przestój w firmie, wówczas przyjeżdżał do kraju na dłużej. Był również w domu przez kilka miesięcy w 2010 r., gdy wnioskodawczyni kończyła szkołę. Potem ponownie wyjechał do pracy do Norwegii, gdzie pracował do dnia orzekania. W czasie nieobecności wnioskodawcy w kraju domem i dzieckiem zajmowała się wyłącznie uczestniczka postępowania.

Strony uzgodniły, że uczestniczka będzie zajmowała się dzieckiem i domem, a wnioskodawca będzie pracował za granicą.

Dowód:

świadczenie pracy, k. 69,

zaświadczenie z PUP, k. 70,

formularz danych za rok 2009, k. 71,

przesłuchanie stron – wnioskodawcy D. K. (1), k. 81-82,

przesłuchanie stron – uczestniczki postępowania I. K., k. 82-83, 359.

W trakcie trwania małżeństwa, uczestnicy postępowania zakupili również samochód marki M. (...), który uczestnik sprzedał koledze w dniu 16 marca 2012 r. za kwotę 7.500 koron norweskich. Jednakże po sprzedaży w marcu 2012 r. przyjechał jeszcze tym autem do N. i dokonał jego naprawy.

Dowód:

umowa sprzedaży samochodu marki M. (...), k. 218 i 226,

rachunek, k. 75,

przesłuchanie stron – wnioskodawcy D. K. (1), k. 81-82,

przesłuchanie stron – uczestniczki postępowania I. K., k. 82-83, 359.

W marcu 2012 r., kiedy strony rozszły się, na wspólnym rachunku bankowym stron w (...) Banku (...) S.A. znajdowała się kwota 50.000 zł, którą strony zgromadziły w trakcie trwania małżeństwa i planowały przeznaczyć na zakup mieszkania. W styczniu 2012 r. wnioskodawca przelał bowiem dodatkowo kwotę 37.000 zł do posiadanych przez strony oszczędności. Uczestniczka zaproponowała podział tej kwoty po połowie, ale wnioskodawca stwierdził, że cała kwota powinna należeć do niego, bo to on zarobił te pieniądze. W dniu 21 marca 2012 r. uczestniczka przelała te pieniądze na swój rachunek w Banku (...) S.A. z siedzibą we W.. Z tego ostatniego rachunku wyjmowała kwoty po 1.000 zł i po 2.000 zł oraz mniejsze kwoty i ostatecznie w dniu 23 maja 2012 r. wyjęła kwotę 40.000 zł. Na dzień 26 września 2012 r. na tym rachunku uczestniczka nie posiadała żadnych środków.

W dniu 26 września 2012 r. na rachunku uczestniczki w (...) Banku (...) S.A. w K. znajdowała się kwota 111,33 zł, a na rachunku walutowym w tym samym banku nie było środków finansowych.

Uczestnik na koncie w N. Banku w Polsce na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej miał zgromadzoną kwotę 527,16 zł.

Natomiast na koncie w N. Banku w Norwegi na koniec lutego uczestnik miał zgromadzoną kwotę 36.145,15 koron norweskich. Od marca 2012 r. do września 2012 r. wpływało mu na to konto wynagrodzenie za pracę w Norwegii w różnych wysokościach i zasiłek na dziecko w kwocie 970 koron norweskich. Łącznie suma oszczędności, wynagrodzenia, za pracę oraz zasiłku wyniosła 199.673,46 koron norweskich. Dodatkowo w październiku 2012 r. wnioskodawca uzyskał zwrot podatku w kwocie 48.206 koron norweskich. Łącznie suma wszystkich środków, jakimi dysponował wnioskodawca w powyższym okresie wynosiła 247.879,46 koron norweskich.

Ponadto uczestnik założył konto w (...) Banku (...) S.A. w K. na rzecz córki N. K. i zgromadził na nim środki w kwocie 4.009,92 zł. Zgodnie z zapisami punktu II regulaminu tego rachunku bankowego wnioskodawca jest uprawniony do dysponowania tymi środkami.

Od dnia 5 kwietnia 2012 r. wnioskodawca zaczął płacić alimenty na córkę, najpierw w kwocie 500 zł co miesiąc, a następnie od czerwca 2012 r. po 600 zł.

Dowód:

potwierdzenie wypłaty, k. 8,

regulamin rachunku, k. 91-96,

wydruki z rachunków bankowych wnioskodawcy wraz z tłumaczeniem, k. 98-120, 131-132,

zaświadczenie z (...) Banku (...) S.A. i wydruk z rachunku, k. 122, 143-158,

historia rachunku bankowego uczestniczki, k. 141-142,

zaświadczenie Banku (...), k. 88.

W czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej uczestniczka zgromadziła na 19, (...) jednostek rozrachunkowych MetLife Otwartym Funduszu Emerytalnym. W związku z ustawą z dnia 6 grudnia 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasad wypłaty emerytury ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych, OFE przekazało do ZUS 20,3740 jednostek, z czego 5, (...) jednostek pochodziło z okresu trwania wspólności majątkowej małżeńskiej. Natomiast wnioskodawca w okresie wspólności majątkowej małżeńskiej zgromadził 53, (...) jednostki rozrachunkowe i żadne jednostki nie zostały przekazane do ZUS. Wartość jednostki rozrachunkowej wynosiła na dzień 10 marca 2015 r. kwotę 37,45 zł.

W dniu 24 kwietnia 2015 r. kwota składek na subkoncie dla I. K. wynosiła 182,76 zł, a na subkoncie wnioskodawcy nie było żadnych kwot.

Dowód:

pisma (...), k. 342 i 350-351,

pismo ZUS, k. 360.

Przed tutejszym Sądem toczyła się sprawa o sygn. akt II K 57/13 z oskarżenia subsydiarnego wnioskodawcy w przedmiocie popełnieniu przez uczestniczkę przestępstwa przywłaszczenia kwoty 50.000 zł z tytułu oszczędności,

jakie posiadali. Postępowanie w sprawie zostało umorzone orzeczeniem z dnia 29 kwietnia 2013 r., które zostało utrzymane w mocy orzeczeniem z dnia 6 czerwca 2013 r. Sądu Okręgowego w Opolu

Dowód:

akta sprawy II K 57/13:

orzeczenie Sądu Rejonowego w Nysie, k. 104-106,

orzeczenie Sadu okręgowego w Opolu, k. 122-126.

Pismem z dnia 10 września 2012 r. pełnomocnik wnioskodawcy wezwał uczestniczkę do rozliczeni i podziału majątku wspólnego w sposób analogiczny jak zgłoszony we wniosku o podział majątku wspólnego.

Dowód:

wezwanie do rozliczenia majątku wspólnego, k. 9-10.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie należało ustalić, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi następujące składniki majątkowe:

1. samochód marki V. (...) nr rej (...) o wartości 9.700 zł,
2. meble kuchenne o wartości 1.030 zł,
3. klimatyzacja o wartości 700 zł,
4. narożnik o wartości 220 zł,
5. przepływowe ogrzewacze wody o wartości 130 zł,
6. lodówka o wartości 590 zł,
7. łóżko o wartości 400 zł,
8. materac o wartości 300 zł,
9. kuchenka mikrofalowa o wartości 110 zł,
10. robot kuchenny o wartości 100 zł,
11. komody w salonie o wartości 540 zł,
12. koła zimowe o wartości 200 zł,
13. rower trekkingowy o wartości 480 zł,
14. laptop o wartości 450 zł,
15. zestaw głośników do komputera o wartości 250 zł,
16. aparat O. „S. (...)” ((...)) o wartości 150 zł,
17. konsola S. (...) o wartości 110 zł,
18. szlifierka B. o wartości 110 zł,

19. wiertarka B. o wartości 80 zł,
20. środki uzyskane ze sprzedaży samochodu M. (...) nr rej (...) o wartości 7.500 koron norweskich, czyli 3.695,25 zł,
21. środki na rachunku wnioskodawcy w N. Bank (...) w kwocie 527,16 zł,
22. kwota zgromadzona przez wnioskodawcę w (...) Banku (...) S.A. w K. dla córki w wysokości 4.009,92 zł,
23. kwota zgromadzona na rachunku uczestniczki w (...) Banku (...) S.A. w K. w wysokości 111,33 zł,
24. oszczędności stron w posiadaniu uczestniczki w wysokości 41.000 zł,
25. oszczędności z dochodów wnioskodawcy za okres pracy w Norwegii od marca 2012 r. do końca września 2012 r. wraz z oszczędnościami za wcześniejsze okresy pracy i zwrotem podatku w łącznej wysokości 61.969,87 korony norweskie, czyli 30.532,55 zł,
26. nakłady na nieruchomość przy ul. (...) w N. w postaci wymiany okna z parapetem w pokoju dziecięcym, montażu paneli i kabiny prysznicowej o wartości 2.897,82 zł,
27. środki wnioskodawcy zgromadzone w Otwartym Funduszu Emerytalnym (...) w wysokości 53, (...) jednostek o wartości 2.013,66 zł,
28. środki uczestniczki zgromadzone w Otwartym Funduszu Emerytalnym (...) w wysokości 13, (...) jednostek o wartości 508,86 zł,
29. środki zgromadzone przez uczestniczkę na Indywidualnym Koncie Emerytalnym w ZUS o wartości 50,17 zł (pięćdziesiąt złotych i siedemnaście groszy).

Następnie należało ustalić wartość majątku wspólnego na kwotę 100.996,73 zł i podzielić ten majątek w ten sposób, że wyżej opisane składniki majątku w punktach 1, 12-19, 20-22, 25, a z punktu 27 ilość 36, (...) jednostek o łącznej wartości 51.660,88 zł przyznać na wyłączną własność wnioskodawcy D. K. (1), a składniki opisane w punktach 2-11, 23, 24, 26, 28 i 29 oraz 17,2942 jednostek z punktu 27 o wartości 49.335,85 zł przyznać na wyłączną własność uczestniczki I. K.. Ponadto należało nakazać uczestniczkę I. K., aby wydała wnioskodawcy D. K. (1) ruchomość z punktu 12 w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia i zasądzić od wnioskodawcy D. K. (1) na rzecz uczestniczki I. K. kwotę 1.162,51 zł tytułem spłaty udziału w majątku wspólnym płatną w terminie 7dni od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań stron, dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony oraz zeznań świadka. Wartość ruchomości i nakładów na lokal uczestniczki została ustalona na podstawie biegłych. Opinie te były rzetelne, zupełne i zdecydowane oraz nie były kwestionowane przez strony.

Strony były zgodne zasadniczo co do sposobu działu majątku i jego wartości. Natomiast spór dotyczył wniosku wnioskodawcy o ustalenie nierównych udziałów oraz składu majątku wspólnego.

Przechodząc do podstaw prawnych dokonanego podziału majątku stron w pierwszym rzędzie należy odnieść się do regulacji art. 31 § 1 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej, zgodnie z którym chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Wedle § 2 tegoż artykułu do majątku wspólnego należą w szczególności:

- 1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków,

- 2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków,
- 3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków,
- 4) kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.).

Stosownie do art. 33 k.r.o. do majątku osobistego każdego z małżonków należą:

- 1) przedmioty majątkowe nabyte przed powstaniem wspólności ustawowej,
- 2) przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił,
- 3) prawa majątkowe wynikające ze wspólności łącznej podlegającej odrębnym przepisom,
- 4) przedmioty majątkowe służące wyłącznie do zaspokajania osobistych potrzeb jednego z małżonków,
- 5) prawa niezbywalne, które mogą przysługiwać tylko jednej osobie,
- 6) przedmioty uzyskane z tytułu odszkodowania za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia albo z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; nie dotyczy to jednak renty należnej poszkodowanemu małżonkowi z powodu całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej albo z powodu zwiększenia się jego potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość,
- 7) wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej jednego z małżonków,
- 8) przedmioty majątkowe uzyskane z tytułu nagrody za osobiste osiągnięcia jednego z małżonków,
- 9) prawa autorskie i prawa pokrewne, prawa własności przemysłowej oraz inne prawa twórcy,
- 10) przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

W myśl art. 34 k.r.o. przedmioty zwykłego urządzenia domowego służące do użytku obojga małżonków są objęte wspólnością ustawową także w wypadku, gdy zostały nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że strony zgromadziły ruchomości wskazane w orzeczeniu Sądu. W skład majątku wspólnego nie wchodziły takie składniki jak telewizor marki S., szafa i garderoba, elektryczna kosiarka do trawy i pompa wodna. Z zeznań świadka D. K. (2) i uczestniczki wynika jasno, że te składniki zostały zakupione za środki matki uczestniczki, w okresie, kiedy była właścicielką mieszkania, a składniki oddała te stronom jedynie do używania. Obecnie to ona z nich korzysta, bo zamieszkuje w mieszkaniu, które podarowała córce. Powyższe uczestniczka wykazała stosownymi rachunkami i wyciągiem z konta oraz umowami kredytów. Inne składniki, które zakupiła D. K. (2), takie jak lodówka, czy łóżko, Sąd uznał, że zostały podarowane obojgu uczestnikom postępowania, były to bowiem przedmioty zwykłego urządzenia domowego i działało w tym zakresie domniemanie z art. 34 k.r.o. Sąd ustalił również, że w skład majątku wspólnego wchodziły aparat O., zestaw głośników i konsola do gier maki (...), gdyż zostały przedłożone stosowne rachunki na tę okoliczność, a posiadanie ich przez wnioskodawczynię potwierdziła ona sama zeznaniami, również tymi złożonymi pod przyrzeczeniem. Sąd uznał również, że w skład majątku wspólnego wchodziło i urządzenie wielofunkcyjne H., z tym że uległo zużyciu. W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy i nie uwzględnił tego urządzenia w podziale majątku. Poza tym Sąd ustalił, że w skład majątku wspólnego wchodziły koła z oponami zimowymi, które znajdują się w posiadaniu uczestniczki, natomiast Sąd nie wycenił osobno kół z oponami letnimi, gdyż z reguły pojazd wycenia się właśnie z tymi kołami i oponami jako

całość. Sąd uwzględnił wartość pojazdu w oparciu o opinie biegłego J. G., wskazujące na fakt, iż pojazd w momencie ustania wspólności majątkowej małżeńskiej nie nadawał się jeszcze do remontu, który został przeprowadzony w lipcu 2013 r., gdyż w lipcu 2012 r. przeszedł pozytywnie przegląd techniczny. Ponadto w czasie naprawy w 2013 r. nie została zgłoszona wadliwość działania skrzyni biegów, a jedynie wyciek oleju.

Poza tym Sąd ustalił, że w skład majątku wspólnego wchodziły środki uzyskane przez wnioskodawcę ze sprzedaży samochodu marki M.. Sąd nie dał wiary twierdzeniom wnioskodawcy, że zużył te środki na zaspokojenie potrzeb rodziny, gdyż w momencie sprzedaży pojazdu strony pozostawały w faktycznej separacji, a z uwagi na dochody wnioskodawcy nie było potrzeby przeznaczania tych środków na bieżące potrzeby jego lub małoletniej córki.

Zdaniem Sądu należało również rozliczyć środki zgromadzone na rachunkach stron na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej, w tym środki zgromadzone na koncie założonym dla małoletniej córki stron, gdyż zgodnie z regulaminem rachunku, wnioskodawca mógł dowolnie dokonywać wypłat z tego rachunku. Jeśli wnioskodawca w dalszym ciągu będzie chciał zachować te środki dla córki, nic nie stoi na przeszkodzie, aby utrzymywał ten rachunek wraz ze środkami lub dokonywał dalej wypłat na rzecz córki.

Dodatkowo Sąd przyjął, że ¼ część środków zgromadzonych od lutego 2012 r. do 26 września 2012 r. wraz z rozliczeniem podatku, za okres trwania małżeństwa, które to środki wpłynęły na konto wnioskodawcy w październiku 2012 r., powinna zostać uznana za oszczędności stron. Nawet biorąc pod uwagę wysokie koszty życia w Norwegii, wnioskodawca był w stanie odłożyć czwartą część swoich dochodów. Tymczasem uczestnik rozdysponował znaczne kwoty pieniędzy w kwietniu 2012 r. i w czasie wakacji, gdy przebywał w Polsce. Należy uznać więc, że kwoty ponad ¾ części dochodów zostały wydane tylko i wyłącznie na zaspokojenie potrzeb uczestnika, a nie rodziny, dlatego kwota 61.969,87 K. Norweskie, czyli 30.532,55 zł powinna wchodzić w skład majątku wspólnego.

Podobnie ma się sytuacja z kwotą 50.000 zł zabraną przez uczestniczkę ze wspólnego konta stron. Za niewiarygodne należy uznać twierdzenia uczestniczki, że w ciągu 6 miesięcy zużyła kwotę 50.000 zł na potrzeby swoje i córki. Sąd, biorąc pod uwagę, że od kwietnia 2012 r. uczestniczka otrzymywała alimenty w kwocie po 500 zł, a od czerwca 2012 r. po 600 zł, uznał, że maksymalnie na zaspokojenie pozostałych potrzeb córki i swoich uczestniczka powinna być wykorzystać po 1.500 zł miesięcznie. Wobec powyższego Sąd uznał, że w skład majątku wspólnego na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej wchodziła kwota 41.000 zł.

Zgodnie z wnioskiem stron, Sąd dokonał również ustalenia, że w skład majątku wspólnego wchodziły środki zgromadzone przez strony w OFE i ZUS. Zgodnie z zaświadczeniem MetLife OFE, wnioskodawca zgromadził na swoim koncie 53, (...) jednostki i żadne środki nie zostały przekazane do ZUS. Natomiast uczestniczka zgromadziła 13, (...) jednostek po odjęciu jednostek, które zostały przekazane do ZUS w związku z reformą emerytalną. Przyjmując wartość jednostki na kwotę 37,45 zł wskazaną przez OFE, jednostki wnioskodawcy są warte 2.013,66 zł, a jednostki uczestniczki są warte 508,86 zł. Jednocześnie biorąc pod uwagę, że do ZUS w związku z reformą emerytalną przekazano 20,3740 jednostek, z czego 5, (...) jednostek stanowiły środki z okresu trwania wspólności ustawowej, Sąd ustalił stosując proporcje powyższych kwot, że z kwoty 182,76 zł zgromadzonej w ZUS, jedynie kwota 50,17 zł stanowi majątek wspólny.

Zgodnie z przepisem art. 43 § 1 k.r.o. oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Natomiast przepis art. 43 § 2 k.r.o. stanowi, że jednakże z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Spadkobiercy małżonka mogą wystąpić z takim żądaniem tylko w wypadku, gdy spadkodawca wytoczył powództwo o unieważnienie małżeństwa albo o rozwód lub wystąpił o orzeczenie separacji. Wedle kolejnego paragrafu art. 43 k.r.o. przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym.

W niniejszej sprawie wnioskodawca domagał się ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, wskazując że uczestniczka nie przyczyniała się do powstania majątku wspólnego, a nawet go trwonila.

Zdaniem Sądu brak jednak przesłanek pozwalających stwierdzić, aby w niniejszej sprawie należałoby orzec nierówne udziały stron.

Jak podnosi się w doktrynie (Marek Andrzejewski w pod red. H. Doleckiego, Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz. Lex 2010. Komentarz do art. 43), przepis art. 43 § 2 k.r.o. wskazuje dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów, które muszą wystąpić łącznie, a mianowicie ważne powody oraz różny stopień przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego (postanowienie SN z dnia 21 listopada 2002 r., III CKN 1018/00, LEX nr 77054).

Pierwsza przesłanka to ważne powody. Te powody dotyczą oceny, kwalifikacji zachowania drugiego małżonka oraz spowodowanych przez niego takich stanów rzeczy, które stanowią przyczynę niższej wartości majątku wspólnego niż ta, która wystąpiłaby, gdyby postępował właściwie. Chodzi tutaj przede wszystkim o nieprawidłowe, rażące lub uporczywe nieprzyczynianie się do zwiększania majątku wspólnego, pomimo posiadanych możliwości zdrowotnych i zarobkowych. Z drugiej jednak strony nieprawidłowe postępowanie polegać może na rażącym i odbiegającym od obiektywnych wzorców braku staranności o zachowanie istniejącej już substancji majątku wspólnego. Nie stanowią jednak ważnych powodów okoliczności niezależne od małżonka i przez niego niezawinione, w szczególności związane z nauką, chorobą czy bezrobociem (M. Sychowicz (w:) K. Piasecki (red.), Kodeks, 2006, s. 232).

W myśl ustalonego orzecznictwa SN, za ważne uznane mogą być takie tylko powody, których doniosłość wynika z zasad współżycia społecznego (postanowienie SN z dnia 28 kwietnia 1972 r., III CRN 626/71, LEX nr 7084). Wskazał także trafnie SN, że: „Przy ocenie istnienia „ważnych powodów” w rozumieniu art. 43 k.r.o. należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli” (postanowienie SN z dnia 5 października 1974 r., III CRN 190/74, LEX nr 7598). Ocena ważnych powodów musi być zatem kompleksowa, ponieważ częściowe tylko negatywne postępowanie może być skutecznie skompensowane inną, pozytywną formą aktywności, kształtującą majątek wspólny.

Drugą przesłanką jest różny stopień przyczynienia się do powstania majątku. Przepis art. 43 k.r.o. stanowi także podstawę do przyjęcia domniemania równego przyczynienia się obojga małżonków do powstania majątku wspólnego. W związku z tym na małżonku wnoszącym o ustalenie nierównych udziałów spoczywa ciężar dowodu, że stopień jego przyczynienia się był większy. Dowód dotyczący różnego stopnia przyczynienia się dotyczy przede wszystkim skutku postępowania małżonków i nie może ograniczać się do wykazania tylko zbyt niskiej staranności o powiększanie majątku.

Omawiana tutaj, druga ze wskazanych przesłanek dotyczy bowiem stanu rzeczy, a nie kwalifikacji zachowania małżonka (które objęte są pierwszą przesłanką), aczkolwiek ten stan rzeczy stanowić musi skutek tego zachowania. Naganne zachowanie małżonka może bowiem niekiedy nie doprowadzić jednak do niekorzystnych następstw majątkowych.

W doktrynie podniesiono, że „w ramach art. 43 k.r.o. należy stosować zasadę zawinienia”, działającą na niekorzyść małżonka postępującego naganie. Jeżeli nie przyczynił się on do powstania majątku wspólnego, jego udział będzie odpowiednio niższy, a „jeżeli przyczynił się on do powstania majątku w większym stopniu - sąd odmówi ustalenia udziału w majątku na jego korzyść, kierując się zasadą *nemo turpitudinem suam allegans audiat*” (A. Sylwestrzak, glosa do postanowienia SN z dnia 27 czerwca 2003 r., IV CKN 78/01, Gd. St. Praw. - Prz. Orz. 2005, nr 1-2, poz. 14, t. 1).

W niniejszej sprawie co prawda rozwód został orzeczony z wyłącznej winy uczestniczki, jednak nie można stwierdzić, aby przyczyniała się ona do powstania majątku stron na poziomie niższym niż wnioskodawca lub żeby trwonila majątek stron. Wnioskodawca sam wskazał, że strony uzgodniły, że to uczestniczka będzie zajmowała się dzieckiem i prowadziła dom, a wnioskodawca wyjedzie za granicę, aby zarabiać na utrzymanie całej rodziny. Uczestniczka była zatrudniona w momencie zawarcia przez strony związku małżeńskiego, musiała jednak przebywać najpierw na zwolnieniu lekarskim spowodowanym ciążą, a następnie na urlopie macierzyńskim. Zgodnie ze wspólnymi

ustaleniami przebywała następnie na urlopie wychowawczym. W 2009 r. po zakończeniu urlopu nie mogła wrócić do pracy, bo zlikwidowano jej zakład pracy, więc była osobą zarejestrowaną jako bezrobotna w Urzędzie Pracy w N. i otrzymywała z tego tytułu zasiłek dla bezrobotnych. Jednocześnie w latach 2009-2010 r. podjęła studia, aby podnieść swoje kwalifikacje zawodowe, a w 2011 r. przebywała na stażu z Urzędu Pracy. Starła się, choć bezskutecznie o prace w Policji. Jednocześnie to w całości spoczywał na uczestniczce obowiązek pieczy nad małoletnią córką stron oraz prowadzenie domu. To uczestniczka sama lub wspólnie z matką dokonywała zakupu wyposażenia domu, czy dokonywała nakładów na lokal. Co wynika z przedłożonych rachunków. Należy więc przyjąć, że uczestniczka w miarę posiadanych sił i środków starała się o zwiększenie majątku wspólnego.

Nie można jednocześnie zarzucić wnioskodawczyni, że trwonila majątek poprzez wyjęcie ze wspólnego konta kwoty 50.000 zł po powstaniu separacji faktycznej stron. Mając na uwadze, że wnioskodawca nie zgodził się na podział tej kwoty po połowie i zażądał jej dla siebie, uczestniczka wzięła całość środków, do czego wówczas była uprawniona, żeby zapewnić utrzymanie sobie i córce, skoro nie uzyskiwała żadnych dochodów. Natomiast wnioskodawca wydał znaczne kwoty pieniędzy już po powstaniu separacji faktycznej tylko i wyłącznie na własne potrzeby.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie zaszyły okoliczności nakazujące odstąpienie od ogólnej zasady głoszącej, że udziały małżonków w majątku wspólnym są równe.

Przepis art. 45 § 1 k.r.o. stanowi, że każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności.

W niniejszej sprawie wnioskodawca domagał się rozliczenia nakładów, jakie strony poczyniły z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestniczki w postaci lokalu mieszkalnego w N.. Sąd uwzględnił te nakłady jedynie w części. Należało bowiem nie uwzględnić nakładów w postaci wymiany drzwi antywłamaniowych i okna w dużym pokoju z parapetem zewnętrznym, gdyż uczestniczka wykazała, że w tym zakresie remont przeprowadziła jej matka D. K. (2). W momencie dokonywania tych nakładów to ona była właścicielką lokalu i w takim razie, to ona czyniła nakłady na własną nieruchomość. Sąd uznał więc jedynie nakłady w postaci wymiany okna z parapetem w pokoju dziecięcym, montaż paneli w dwóch pokojach i montaż kabiny natryskowej, a ich wartość ustalił na podstawie opinii biegłej E. L., która nie była kwestionowana przez strony.

Przepis art. 46 k.r.o. stanowi, że w sprawach nieunormowanych w artykułach poprzedzających od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku.

Zgodnie z przepisem art. 1035 k.c. jeżeli spadek przypada kilku spadkobiercom, do wspólności majątku spadkowego oraz do działy spadku stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych z zachowaniem przepisów niniejszego tytułu.

Zgodnie z art. 567 § 1 k.p.c. w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga także o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. Wedle § 3 tegoż artykułu do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, a zwłaszcza do odrębnego postępowania w sprawach wymienionych w paragrafie pierwszym stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku. Natomiast wedle art. 686 k.p.c. w postępowaniu działowym sąd rozstrzyga także o istnieniu zapisów, których przedmiotem są rzeczy lub prawa należące do spadku, jak również o wzajemnych roszczeniach pomiędzy współspadkobiercami z tytułu posiadania poszczególnych przedmiotów spadkowych, pobranych pożytków i innych przychodów, poczynionych na spadek nakładów i spleconych długów spadkowych. Stosownie do art. 688 k.p.c. do działy spadku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności, a w szczególności art. 618 § 2 i 3 k.p.c. Wedle art. 618 § 1 k.p.c. w postępowaniu o

zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy. Rozstrzygając spór o prawo żądania zniesienia współwłasności lub o prawo własności, sąd może wydać w tym przedmiocie postanowienie wstępne. W myśl § 2 tegoż artykułu z chwilą wszczęcia postępowania o zniesienie współwłasności odrębne postępowanie w sprawach wymienionych w paragrafie poprzedzającym jest niedopuszczalne. Sprawy będące w toku przekazuje się do dalszego rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie o zniesienie współwłasności. Jeżeli jednak postępowanie o zniesienie współwłasności zostało wszczęte po wydaniu wyroku, przekazanie następuje tylko wówczas, gdy sąd drugiej instancji uchyli wyrok i sprawę przekaże do ponownego rozpoznania. Postępowanie w sprawach, które nie zostały przekazane, sąd umarza z chwilą zakończenia postępowania o zniesienie współwłasności. Stosownie do § 3 wyżej wskazanego artykułu po zapadnięciu prawomocnego postanowienia o zniesieniu współwłasności uczestnik nie może dochodzić roszczeń przewidzianych w paragrafie pierwszym, chociażby nie były one zgłoszone w postępowaniu o zniesienie współwłasności.

Wedle art. 622 § 1 k.p.c. w toku postępowania o zniesienie współwłasności sąd powinien nakłaniać współwłaścicieli do zgodnego przeprowadzenia podziału, wskazując im sposoby mogące do tego doprowadzić. W myśl § 2 wyżej wskazanego artykułu, gdy wszyscy współwłaściciele złożą zgodny wniosek co do sposobu zniesienia współwłasności, sąd wyda postanowienie odpowiadające treści wniosku, jeżeli spełnione zostaną wymagania, o których mowa w dwóch artykułach poprzedzających, a projekt podziału nie sprzeciwia się prawu ani zasadom współżycia społecznego, ani też nie narusza w sposób rażący interesu osób uprawnionych. Zgodnie z art. 623. k.p.c. jeżeli brak podstaw do wydania postanowienia w myśl artykułu poprzedzającego, a zachodzą warunki do dokonania podziału w naturze, sąd dokonuje tego podziału na części odpowiadające wartością udziałom współwłaścicieli z uwzględnieniem wszelkich okoliczności zgodnie z interesem społeczno-gospodarczym. Różnice wartości wyrównuje się przez dopłaty pieniężne.

Zgodnie z przepisem art. 212 § 1 k.c. jeżeli zniesienie współwłasności następuje na mocy orzeczenia sądu, wartość poszczególnych udziałów może być wyrównana przez dopłaty pieniężne. Przy podziale gruntu sąd może obciążyć poszczególne części potrzebnymi służebnościami gruntowymi.

Kolejny paragraf tego artykułu stanowi, że rzecz, która nie daje się podzielić, może być przyznana stosownie do okoliczności jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Natomiast przepis art. 212 § 3 k.p.c. stanowi, że jeżeli ustalone zostały dopłaty lub spłaty, sąd oznaczy termin i sposób ich uiszczenia, wysokość i termin uiszczenia odsetek, a w razie potrzeby także sposób ich zabezpieczenia. W razie rozłożenia dopłat i spłat na raty terminy ich uiszczenia nie mogą łącznie przekraczać lat dziesięciu. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie sąd na wniosek dłużnika może odroczyć termin zapłaty rat już wymagalnych.

Ustalając wartość przedmiotów wchodzących w skład majątku wspólnego należy przy tym mieć na względzie ceny z chwili orzekania o podziale (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 15 grudnia 1969 r., sygn. akt III CZP 12/69, OSNCP 1970, z. 3, poz. 39).

Sąd przyznał ruchomości stronom zgodnie z ich wnioskami, biorąc pod uwagę kto aktualnie posiada dane składniki majątku. Nakazał jedynie wydać uczestniczce komplet kół zimowych do samochodu, który przyznano wnioskodawcy, zakreślając jej odpowiedni termin. Jest to o tyle zasadne, że skoro wnioskodawca uzyskał pojazd, to powinien uzyskać wszystkie przynależności z nim związane. Sąd uznając za wiarygodne zeznania uczestniczki i biorąc pod uwagę okoliczności związane z podziałem nieruchomości dokonany przez strony, uznał, że ruchomości w postaci zestawu głośników, konsoli do gier i aparatu fotograficznego są w posiadaniu wnioskodawcy, więc powinny przypaść temu uczestnikowi postępowania. Również wnioskodawcy Sąd przyznał składniki uzyskane ze sprzedaży samochodu marki M. (...) środki, jakie uzyskał z zarobków w Norwegii w okresie luty-wrzesień 2012 r., gdyż środki te znajdowały się w dyspozycji wnioskodawcy i on je wydatkował. Sąd przyznał również stronom środki, które znajdowały się na ich rachunkach, a wnioskodawcy również środki na koncie, które założył dla córki. Natomiast uczestniczce została

przyznana kwota 41.000 zł ze wspólnych oszczędności, jakie strony zgromadziły, skoro, to ona była w ich posiadaniu i nimi dysponowała. Sąd biorąc pod uwagę wysokość zgromadzonych przez strony środków na rachunkach w OFE i ZUS, przyznał wnioskodawcy 33, (...) jednostek znajdujących się na jego koncie, a uczestniczce jednostki zgromadzone na jej koncie w OFE, środki w ZUS oraz 20, (...) jednostek z rachunku wnioskodawcy w OFE wyrównując środki zgromadzone przez strony na przyszłą emeryturę.

Jednocześnie, skoro uczestniczka była właścicielem lokalu mieszkalnego, na który strony czyniły nakłady, ona siłą rzeczy stała się właścicielem tych nakładów.

Uczestniczka otrzymała więc składniki o łącznej wartości 49335,85 zł, natomiast wnioskodawca o wartości 51.660,88 zł. Ustalając wysokość spłaty Sąd miał na względzie, że wartość całego majątku stron wynosiła 100.996,73 zł. Każda ze stron powinna otrzymać więc składniki warte kwotę 50.498,36 zł. Do spłaty pozostaje więc kwota 1.62,51 zł i taką kwotę Sąd zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki.

Sąd zobowiązał wnioskodawcę do zapłaty powyższej kwoty w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, biorąc pod uwagę wysokość spłaty.

Ponieważ niniejsza sprawa toczyła się w trybie nieprocesowym, orzeczenie o kosztach w przedmiotowej sprawie uzasadniał co do zasady przepis art. 520 § 1 k.p.c., który stanowi, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Brak było podstaw i wniosków w niniejszej sprawie, aby odstąpić od tej zasady. Wedle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19.11.2010 r. sygn. akt III CZ 46/10, niepublikowanym, dostępnym w Lex pod nr (...), w sprawach tzw. działowych, do których należy także sprawa o podział majątku wspólnego, nie występuje sprzeczność interesów między tymi uczestnikami (współwłaścicielami, spadkobiercami), którzy domagają się podziału (zniesienia współwłasności, działu spadku, podziału majątku wspólnego), niezależnie od tego, jaki sposób dokonania podziału proponują i jakie wnioski składają w tym zakresie. Sąd odstąpił od powyższej zasady jedynie w części dotyczącej opłaty sądowej od wniosku nakazując uczestniczce zwrot połowy tej opłaty wnioskodawcy, z uwagi na fakt, iż strony były w równym zakresie zainteresowane dokonaniem podziału majątku, a także w zakresie kosztów opinii biegłego, nakazując uczestniczce zwrócić wnioskodawcy połowę uiszczonych zaliczek na opinię biegłych. Natomiast brakujące zaliczki na opinię biegłych Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od uczestników postępowania w niemal jednakowej wysokości, kierując się powyższymi zasadami.